

Esclata la crisi en el PSIB-PSOE

En el seu primer moviment oficial després de la derrota del 25 de maig, el secretari general del PSIB-PSOE, Francesc Antich, ha dissolt l'estructura de la Unió Socialista de Palma de Mallorca. Una mesura presa després que alguns dirigents d'aquesta agrupació criticassin la política impulsada per l'expresident balear. Esgotada la falsa calma estiuenca, ha arribat l'hora del debat.

El moviment d'aparent força que Francesc Antich ha estat obligat a fer és important. La Unió Socialista de Palma no era una simple agrupació. Dirigida per Antoni Roig i Ramon Torres, era l'estructura orgànica que, prevista en els estatuts del PSOE, es comportava com una mena de partit dins del partit. Fins a les eleccions no passà res. O no gaire, perquè el cert és que molts dirigents socialistes no volien el secretari general de Palma, Roig, com a candidat. Però ell, juntament amb Torres, controlava la Unió de la capital de tal manera que ningú no s'atreví a intentar desbancar-lo. Després de la derrota, la tensió esclatà, si bé només a través de declaracions: acusacions que responsabilitzaven uns i altres de la derrota, nervis...

Fins i tot Antich assumí la teoria del seu "padrí polític", l'històric militant Joan March (que fou secretari general de la FSB-PSOE, entre 1991 i 1995), segons la qual les eleccions no havien estat tan dolentes perquè s'havia perdut el vot a Eivissa, mentre que a Mallorca s'havia augmentat. El líder eivissenc socialista, Xicu Tarrés, va respondre amb irritació. Joana Barceló tampoc no assumia aquesta pintoresca teoria d'Antich i March. Per altra banda, Josep Moll (excandidat a senador, excandidat a batlle de Palma i exdiputat...), també molt proper a Antich, entrava en guerra oberta contra Roig, propagant les tesis que definien l'antiquisme postelectoral: que a Mallorca, excepte a Palma, les coses no estaven tan malament, i que el problema era, doncs, la Unió Socialista de la capital i sobretot Roig, del qual va demanar la dimissió en diverses ocasions públicament.

Roig i Torres, per la seva banda, en veure que l'antiquisme apuntava cap a cercar un cap de turc, s'enrocaren, i van anunciar una conferència de militants a Palma, per al dia 4 d'octubre, per demostrar el seu poder.

La direcció del PSIB no volia dur a terme aquesta conferència. S'analitzava que no podria aportar res i que, al contrari, les possibilitats que suposàs mostrar en superfície els enfrontaments fins aleshores més o manco soterrats eren altes.

A cinc mesos de les eleccions generals, en les quals l'objectiu del PSIB és recuperar el tercer diputat per Balears que el PP li arrabassà el 2000, la direcció no volia assumir el perill de mostrar els enfrontaments que perjudicarien molt l'objectiu electoral. Però els de Palma seguien endavant.

L'entrecruament de declaracions, sempre suposadament a títol personal, durant l'agost i el setembre, no parà. La preocupació anava en augment. Es fugia de reconèixer, portes enfora, que estaven en crisi; la consigna era "no passa res". Per dins, emperò, els socialistes illencs es preocupaven cada cop més.

Durant la segona setmana de setembre s'intentà calmar les desavinences. Antich s'apropà a Damià Cànoves, secretari d'organització, i amb el suport d'altres càrrecs importants (la líder socialista menorquina Joana Barceló, entre d'altres) decidiren que la conferència de Palma del dia 4 no podia ser un desastre i que, per tant, s'havia d'aconseguir desactivar al màxim. Com que desconvocar-la no era factible, parlaren amb Roig i s'iniciaren les negociacions per pactar un "document de síntesi" –segons terminologia

interna— que, sense obligar a res a ningú, no deixàs del tot insatisfet cap part en el litigi. D'aquesta manera, almanco, públicament semblaria que no hi havia guerra interna, i es va pactar el document.

Els dies abans, Josep Moll va fer unes explosives declaracions contra Roig, amb les quals insistia a demanar la seva dimissió. Hi ha qui ho va interpretar com a moviment hostil de tot l'antiquisme, i un exdirigent de Palma, Josep Lluís Mádico, va fer un article d'opinió a la premsa en què anunciava, implícitament, que si volien guerra en tendrien.

En la conferència del dia 4, per sorpresa, Roig va fer un discurs molt dur que, a la pràctica, criticava la política d'Antich. I a més, també per sorpresa, s'aprova per aclaparadora majoria una esmena en el document que significava assumir el bilingüisme del PP en contra de l'eix fonamental (la defensa del català) del Govern d'Antich. La guerra era oberta.

El 7, 8 i 9 es va celebrar el debat de política general al Parlament. Un descentrat Antich no aconseguia fixar idees clares i Jaume Matas el descol·locà. El dijous dia 9, Antich filtra en la premsa que la seva intenció és anar-se'n de diputat a Madrid. És el desastre total. Els telèfons no paren. Un grup de dirigents força una reunió discreta. Hi són presents Antich, Cànoves, Francina Armengol (responsable del PSIB-Mallorca), Joana Barceló i Berto Moragues (Menorca) i Xicu Tarrés (Eivissa). Els acords d'aquesta reunió no hi consten, però tot fa suposar que els pesos pesants decidiren prendre les brides d'un partit que semblava anar sense

JOAN CELIÀ

El futur de Francesc Antich és en l'aire. Pot marxar a Madrid o, des de Palma, redreçar el rumb de la nau socialista.

**Els fràgils
equilibris que
des de la transició
han funcionat
al PSIB-PSOE
semblen estar
del tot trencats**

gaire direcció. En la posterior comissió executiva (dilluns dia 13) es va debatre la necessitat de fer quelcom contundent per reconduir la situació. El mateix dia Antich havia anat a Madrid, i l'endemà hi tornava, acompanyat de Cànoves. Allà tingueren el vistiplau per fer el que fos necessari, sempre que redrecessin una situació que començava a ser preocupant.

A la tornada, tot es precipitava. Antoni Roig va ser apartat de la direcció de l'agrupació de Palma, la Unió de la capital es va dissoldre i es va substituir per una comissió coordinadora, amb la presència de Francesc Antich i Joana Barceló, entre d'altres. D'altra banda, s'anunciava l'inici del procés per formar expedients per, si fos el cas, sancionar Joan March i Josep Moll per les declaracions públiques contra Roig.

La situació, a hores d'ara, no està gens clara. Els fràgils equilibris que tradicionalment han funcionat en el si del PSIB-PSOE, des dels anys de la transició, semblen estar del tot trencats. Les famílies enfrontades estan en guerra oberta. D'aquí a cinc mesos hi ha les eleccions espanyoles; a la tardor de l'any que ve, el congrés pot ser molt difícil. Res no és segur, i ningú no sap què pot passar: si Antich partirà a Madrid o no, si optarà a la reelecció com a secretari general o no, si les agrupacions crítiques (com Palma i Calvià, que són les més poderoses) s'aliaran contra l'actual oficialitat...

L'únic que està clar és que tot ha començat a remoure's públicament en el PSIB-PSOE.

Miquel Payeras

Darrer diumenge d'Octubre
44è Aplec del Puig

Diumenge 26 d'octubre de 2003, a partir de les 11 hores, a la muntanyeta "de la patà", al Puig (l'Horta)

PER LA NACIÓ CATALANA, PER L'EUROPA DELS POBLES

Tallers, parades, dolçaines i tabals, paelles i parlaments de:

- **Marc Ferrer**, Comissió 75è aniversari de la Constitució de l'Havana
- **Pepa Ferrer**, llicenciada en ciències polítiques
- **Ramon Adell**, regidor de l'Ajuntament de Vinaròs
- **Pere Lluís Font**, membre de l'Institut d'Estudis Catalans
- **Josep Guia**, membre del Comitè Executiu del PSAN

Actuacions de Cabudes de l'Alcudia i Josep Maria Cantimplora

Internet: <http://www.psan.net> E-mail: psan@psan.net

PSAN